

Látogatók

Tomán László

A házban csönd uralkodott. Béla és Károly a középső szobában ültek. Semmit sem vártak. Már semmit sem lehet várni. Túl voltak minden reményen. Már csak a csönd maradt életükből, a nappalok hallgatag múlása és az éjszakák néma utazása.

Mindenütt csönd volt. A szobákban a lemondás is elvesztette hangos beletörődését. Béla és Károly úgy ültek megszokott karosszékükben, mint akiknek egyetlen életcéljük a csend.

A ház tűzfalán ekkor koppant valami, de a nagy csendben észre sem lehetett venni. Csak a negyedik vagy ötödik koppanás után figyeltek fel rá. A hang annyira halk volt, hogy egy ideig azonosították a csenddel, mintha fülük süket lett volna minden zaj iránt. Aztán a kopogás valamivel hangosabb lett. Hangosabb, de nem gyorsabb. Egy-egy ütés között vagy tíz ütésnyi idő múlt el. A tizedik vagy tizenkettedik után sűrűbb lett a kopogás. Egyre gyorsabban hangzott fel, egymás után, egyre gyorsabban a kopogás a tűzfalon. Béla és Károly a közömbösség fagyával vették tudomásul a hangokat. Ekkor már szünet nélkül hallatszott a kopogás. Alighogy elhangzott egy, követte a másik, harmadik... Most már kétségtelen volt, hogy a tűzfalat valaki kívülről veri. A kopogás ritmusa állandó volt, nem gyorsabbodott. Ők ketten szótlánul hallgatták. Az ilyen kopogás nem jelenthet veszélyt. Csak egyforma sebességgel veri valaki a falat. Ez nem vihet változást életükbe.

Közben, alig észrevehetően, felhangzott még egy kopogás. Eleinte egyszerre az elsővel, aztán ki lehetett venni, hogy nem ugyanarról a helyről jön a hang, hanem a tűzfal másik feléről. Már nem is egyszerre hangzott a két kopogás, a másik mindig elkészt, a másodpercnél talán tizedrészével később hallatszott. Ereje éppen olyan volt, mint az elsőé. Igen, két helyen kopognak. Béla is, Károly is már tisztában voltak, hogy

két helyen kopognak. Lassan belevegyült ebbe a kopogásba egy harmadik is. Az utca felől. Valaki verte az utcai falat. Az ütések ereje és gyorsasága egyenlő volt azokéval, amelyek a tűzfal felől jöttek. Három helyről jött a hang. Egyenletes ütések.

Se Béla, se Károly nem szólt egy szót sem. Meg sem moccantak. Székükről, amely a középső szobában állt, jól lehetett hallani mind a három kopogást. Alig vették észre, hogy az udvari fal felől is felhangzottak már az ütések. Három oldalról szólnak már hozzájuk. A háznak már csak egy fala maradt szabad. Az, amely felől szabad térség nyílik. Arról még senki sem jelentkezett. Béla és Károly felegyenesedtek székükön, s hallgatóztak. Az állandó zaj, amely még csak a ház békéjét rendítette meg, de az ő belső nyugalmukat még nem kavarta fel, most arra kényszerítette őket, hogy pontosabban megállapítsák a kopogás eredetét, irányát, gyorsaságát, erejét, hogy tájékozódjanak, s felmérjék helyzetüket. Pontosan tudni kellett, merről várhatnak újabb hangokat, merre tudnának egérutat nyerni. Az ablakokon és a nagy vaskapun még nem kopognak. A pince és a padlás is csendes. Ütükben szemükkel igyekeztek követni a hangokat, s figyelemmel tartották a még szabad falat.

Nemsokára a negyedik, addig szabadon maradt falon is megkezdődött a kopogás. A többivel majdnem egyszerre, ugyanolyan erővel és gyorsasággal hangzott fel minden ütés. Béla vállat vont. Károly a szokottnál hosszabb ideig tartotta csukva szemét. Tisztában voltak a helyzettel. Minden oldalról körül voltak véve. Mivel az utca és az udvar felől a kopogás letről jött, az ablakok még szabadok voltak. A kapu is. Arra lehetett volna menekülni. De hátha szemmel tartják a kijáratokat? Béla azt gondolta, hogy veszélyes lenne kinyitni az ablakokat vagy a kaput, nehogy felhívják magukra a figyelmet. Hátha azok odakint nem is tudják, hogy ők itt benn vannak, s azt gondolják, hogy a ház elhagyatott. Vagy épp azért kopognak, hogy kitapasztalják: van-e benn élőlény? Vagy csak figyelmeztetés ez: meneküljete! Talán támadás kezdete? Nem lehet tudni, nem lehet megtudni. Csak azt remélhetik, hogy lassan abbamarad a kopogás, s visszatér a csend.

A padláson és a pincében még nem jelentkezett semmi. Alulról és felülről el voltak szigetelve a hangoktól. A négy oldalról jövő kopogás pedig folytatódott. Már szinte egyhangú volt, az ütések egybeolvadtak. Majdnem egyidőben és egyforma erővel kopogtak. Ezt az egyhangúságot az sem zavarta meg, amikor először a padláson, aztán a pincében, illetve a pince alól is felhangzott a kopogás. Mivel az egyes ütések között mindig maradt egy századmásodpercnyi idő, egy kis késés, Béla és Károly majdnem mindig megkülönböztethették, honnan jön a hang: a ház melyik falát ütötték meg, letről vagy fentről jön-e a kopogás. A hangok mind sűrűbékké váltak. Úgy hallották, hogy az utca felől már két helyen kopognak. Akárcsak a tűzfalon. Majd az udvar felől is két kopogás hallatszott. Most már pontosan nem is tudták követni az ütéseket. Hisz erejük egyforma volt, ütemük sem lett gyorsabb, de már összefolytak, szünet nem volt, felváltották egymást az ütések, de azt hallani lehetett, hogy megsokszorozódtak. Béla úgy gondolta, hogy a tűzfalon már öt kopogás hallatszik, az udvar felől három. A pince betonpadlózatának visszhangja után ítélve, alulról két kopogás jött. Pontosan megszámolni nem lehetett őket, s erejük is növekedni kezdett. Fokozatosan, minden öt-hat ütés után lett erősebb a hang. Minden oldalon már annyi volt az ütés, mintha egymás mellett vernék a falakat. A padlásról is egy egész sor kopogás hallatszott le. Mind erősebben.

S ekkor valami koccant. Ablak. Béla és Károly összenézett. Még egy koccanás. Az utca felől. A következő ütés az udvari ablakot érte. Szóvel megtaláltak az ablakokat. Ők ketten maradtak a helyükön. Semmi értelme, hogy elmozduljanak. Itt, a belső szobában a legbiztonságosabb. Az a kopogás, az ablakon, rendszeres lett, s beleolvadt a többi hangba. Odakint sokan lehetnek. Nagyon sokan. Mindenki kopog. De egyenletesen, egyforma erővel. A falak erősek. Az ilyen ütések elbírják. Nem fenyeget az a veszély, hogy összeomlanak. Ha ugyan az ütések nem válnak erősebbé. Úthetik a falakat, verhetik a mennyezetet, a pince beton padlóját, ez nem árt. S a kapu, a nehéz vaskapu még szabad. Talán ki kellene nyitni, s beengedni azokat, akik ilyen kitartóan kopognak. Legalább megnézni, mi történik odakint. De Béla és Károly mozdulatlanok maradtak. Néha összenéztek, amikor úgy rémlett nekik, hogy egyik-másik ütés erősebb a többinél, vagy ha úgy hallották, hogy a falak valamelyik részén újabb kopogás hangzott fel. És amikor tompa puffanás hallatszott a kapu felől, valami kegyetlen elhatározás költözött tekintetükbe. Az utolsó lehetőség, a menekülés egyetlen útja is eltűnt. Teljesen körül vannak véve, el vannak zárva. Zengett a vaskapu az ütésektől. Talán ez valami jel volt, mert utána rögtön felerősödtek az összes ütések, recsegték az ablakok. Nem volt a falaknak egy négyzetméternyi területük sem, ahol ne verték volna őket. Ezek már nem is voltak kopogások. Érezni lehetett, hogy nem figyelmeztetés, nem felhívás ez a kopogás. Sokkal több. Sokkal rémesebb. Az ütések mintha odaszegezték volna mindkettőjüket székükhöz. A kényelmes, öblös karosszékhez. Amelyekben nap nap után, a kora délutáni órákban szundítottak, újságot olvastak, szivaroztak. Kegyetlenek voltak az ütések. Borzalmasak. Erejük fokozódott. Rengtek a falak, a mennyezet. Hullani kezdett a vakolat. Hogyhogy még nem törtek be az ablakok? Most már nem is a pince alól, hanem a pincéből hangzottak az ütések. Behatoltak hát? Számtalan helyről hallatszottak a hatalmas erejű ütések, mintha középkori faltörő kosokkal verték volna a falakat. Nemsokára biztosan beomlik valamelyik fal, leszakad a mennyezet. A padlót máris elborította a lehullott festék és vakolat. Itt-ott megmozdultak a téglák. Inogni kezdtek a falak. S az ütések ereje egyre nagyobb lett. Pokoli volt a hangzavar. Percek kérdése, hogy betörjön valamelyik ablak.

Béla és Károly lehajtott fejjel ültek, s egyetlen gondolat kínozza őket: mi lesz, ha bejönnek? Itt találják kettőjüket a karosszékben, a lehulló vakolattól piszkos ruhában, kétségbeesetten. Milyen lesz a találkozás velük? Kicsodák ők? Mit akarnak? Jobb volna talán kinyitni a kaput, jöjjenek be, tegyenek, amit akarnak. Rabolják ki a házat. Vigyenek mindent. Öljék meg őket. De nem álltak fel. Határozatlanságuk, tehetetlenségük konokossággá fajult. Tisztában voltak avval, hogy nem tudnak segíteni önmagukon. Ha talán a kapu elé tolnának egy nagy szekrényt, az ablakokat pedig deszkákkal rekesztenék el, megakadályozhatnák a beözönlést. Akkor a kintlévők kénytelenek lennének továbbra is verni a falakat, s így elodázhathatnák a betörést. A hangzavar szinte süketé tette őket. Önmagukba temetkeztek. Elkészültek a pusztulásra. Csukott szemmel ültek, s várták az elkerülhetetlen véget. Ezért nem hallhatták, amikor az ütések ereje gyengülni kezdett, amikor egymás után megszűntek a kopogások a kapun, az ablakokon, a pincében, a padláson, a falakon. Elhalt az utolsó hang is, csak a por keringett egy ideig a szobákban, aztán leülepedett a bútorokra és a padlóra. Béla és Károly fülében még egy ideig ott zúgott az ütések zaja, aztán, szinte észrevétlenül, elhatalmasodott a némaság. Nem merték egymásra nézni. Nem tudtak mit kezdeni a csenddel.